

blive mere, end Havnen i de første Aar vil kunne bære, hvorimod det antages, at den udvide og forbedre Havns Indtægter samt Fiskernes Evne efterhaanden ville stige og fremtidig gjøre det muligt at svare Afdragene. Andragerne bede derfor Rigsdagen forhjælpe sig til at erholde det af Ministeriet foreslaaede Laan paa samme Vilkaar som dem, der ere indbømmede forskjellige andre Havne, særlig Allinge.

Da dette Andragende vil finde sin Afgjørelse ved Behandlingen af Finantslovforslaget, gjør Udvalget ingen Indstilling.

44. Fra Daniel Lundsteen af Kjøbenhavn om Invalideforsørgelse. (Indbragt den 2den Februar 1882 af Folkethingmanden for Kjøbenhavns 9de Valgkreds, Paulsen.)

Andrageren, der er 62 Aar gammel, meldte sig ifølge Andragendet ved Krigens Udbrud 1849 som Frivillig til Tjeneste ved Søværnet og blev antagen som første Maskinassistent, i hvilken Egenkab han forrettede Tjeneste i Orlogsdampskibet „Solger Danke“ fra Marts 1850 til Krigens Slutning 1851, da han blev affebiget. Den 15de Mai 1861 blev han antagen som privat Maskinmestervend i Marinens Tjeneste, og ved Krigens Udbrud 1863 blev han udføremmanderet som første Maskinmester i Dampkanonbaaden „Buhl“. Under en stærk Søgang og i haardt Veir paa Reisen til Kjøbenhavn indtraf den 16de Januar 1864 det Uheld, medens han vøgtede sin Gjerning i Maskinrummet, at Vandstandsglasfæt paa Dampkjedlen sprang, hvorved hans Ansigt endel spoleredes og det ene Øie blev saa stærkt beffadiget, at Skibet maatte lægge bi, medens han blev landsat i Kjøge, hvor han derefter blev tagen under Lægebehandling. Fra den Tid af var Synsevnen paa dette Øie saa svækket, at han efter c. 3 Aars Forløb blev aldeles blind paa det, og dette mener han maa alene tilskrives ovennævnte Uheld, da hans Syn paa dette Øie forinden den Tid var meget godt, ligesom Synet paa det ubeffadigede Øie vedblev fremdeles at være det. Trods sin fuldstændige Blindhed paa det ene Øie kunde han dog vedblive sin Virksomhed som Maskinist, indtil for c. 1 Aar siden det andet Øie pludselig angrebes af en Sygdom, der nødte ham til at opgive enhver form for Bessjæftigelse, da han nu blev næsten helt blind. Andrageren, som er gift og har havt 15 Børn, hvoraf 8 leve, har tidligere ved sit Arbejde kunnet ernære sig og Familie, men, da hans Blindhed hindrer ham i at foretage sig Noget, er han nu i stor Nød og Trang. Da han, der i 20 Aar har været i Statens Tjeneste, forgjæves har ansøgt Invalidebestyrelsen og Finantsministeriet om Understøttelse, idet man ikke paa Grund af forskellige Dienlægers Erklæring har kunnet finde det godtgjort, at hans Svagthed skyldes den ham i 1864 tilfødte Læsion, henvender han sig nu til Folkethinget med Bøn om, at det vil forhjælpe ham til en Understøttelse.

Da Andragendet ikke er tilstrækkelig oplyst, gjør Udvalget ingen Indstilling.

45. Fra 38 Beboere af den sydlige og østlige Del af Klast Sogn om Oprettelsen af en kjørende Post fra Klast Station til Nørre-Sneede. (Indbragt den 8de Februar 1882 af Folkethingmanden for Ringkjøbing Amts 4de Valgkreds, R. Nielsen.)

Andragerne bemærke, at det siden Silkeborg-Herning-Banens Aabning har været et almindeligt Ønske blandt dem at faae en kjørende Post til Klast Station, men at de først nu, da det samme Ønske er fremkommet fra Beboerne i Gistrup og Nørre-Sneede (sfr. Nr. 49), have troet at være det rette Tidspunkt at indgive et Andragende herom til Rigsdagen. For alle dem, der bo saa langt fra Stationerne som Andragerne, vilde det nemlig være et stort Gode at faae en saadan Post til Befordring af ikke alene Personer, men ogsaa Pakker; men for Beboerne i Gistrup og Nørre-Sneede Sogne vilde den dog være af endnu større Betydning, da disse have langt til Kjøbstad, hidtil have faaet enhver form for lettere Forbindelse med Omverdenen og neppe nogen sinde ville komme en Jernbane nærmere end Silkeborg-Herning-Banen, hvorfor Klast Station netop er det Punkt, hvor de lettest kunne sættes i Forbindelse med en Jernbane. Andragerne formene derhos, at Oprettelsen af en saadan Post vil stemme med Statens Løve, idet den vil skaffe Banen en større Trafik og derved en større Indtægt fra disse Sogne, hvis Beboere nu kun i et meget ringe Antal benytte den, fordi Forbindelsen med den er saa daarlig, og at den tillige betydelig vil fremme Egnens Opkomst og derved forøge Statteevnen. Da Andragerne derfor tro, at den attraaede Foranstalt-